

המוצק, כפי דברי הרמב"ם.

ובגר כתב הרמ"ם מ' ערבי פסחים את כ"ה שניהת
הזהירו חכמים שלא יהא חשש סכנה בסכל שני שהוא של
פזוה, ומשום שההרהר דרכיה דרכי עטם, וע' סנה דף ל"ב,
יש לומר כפזוה התורה גם מחשש סכנה דחזקה וע"ס
בבביר, אבן הראשה מ' י"ד ובספרי "אמרי שפר" מ' י"ג
בר' הראש' הגל', ובפרט שכל המציצה באה רח למטע
מסכנה, דקאמר דמי דמיא דאספליה וכסון, וע' בחדושי
ה"ר רב' שפרע כבר אינו עוסק במילה, ומציצה סקרו
דפואה ולא צורך מילה, וברא"ש שסברך עינך לעשיתן ל'מי
שערין אל פער (ובכח) העיר דהא לא תגבה לא"א) אבל
כשפרע זה אינו עוסק במילה, ופשיטא שיש להזהר שלא
יסתובב ענין חליי מפעולה המציצה, וביסוס הראשונים
המובנים טאלה שהיו שחל נזורים ביותר לא היה אף חשש
רוחץ שימצא איש חלל טאלה מהרבהק, ולא כל כעתי
האלה אשר גם בכני ימצא לעמים עקבות המילה הנדע
נכריה אשר מלפנים מצאה קן רק בקרב העמים דרמי ומה
ובנהד, ובס"י ה'הפ"ד שכתב המלכות כרם מילה הקע
בשור ואין כזה חשש המציצה, קעין כל כובדס דף ל"ה
שבה הוא לבני אהרן וכו' ובספרי "אמרי שפר" מ' כ"ה
בארה' כזה, הם זה שבה לבני ישראל שהן קדושים תרורים
מפריצות חסות, ולכן לא ימצא גם עקבות המילה הואה לא
בפועל לא בתניוק הנולד, ולואה לא אירע נזק מסכנה
בה, והיא אות כורה אל השבת הזה, ולואה בימינו אשר
פסחים יש לחוש כי ימצא עקבות ארס מסהר בתניוק
[לפעמים גם במיץ בנניק האנשים ילדים ידוע חולין מה
סוב להשחשש בהסכנה, הואה המנינה ככל חשש, ובפרט
שענין דמי משום סכנה ששהנה ל' הון ובס"ש הנה' סע"ק
דף י"א וע' ק"א דף כ"ד ובאה"ע מ' קניו ובס"א מ' קע"ו
ובס"ח חזיר ה' ק' ובספרי אמ"ש מ' י"ג בענין מסיבה על
דברי הרמב"ם.

ורק סוב מעל כבודו בהסכנה שהביא לכסן התקום
המציצה בהון בשלמות, והגני הסכנו בכל סוב
אלוהו קלאצקי הא"ם.

ב"ה יום ה' למור, ופסח כל אשר יורד מערעבט.

כבוד היה הרב המופלג ובפורטם הו"ג ויא"ס אובן
נפלא וכו' כשיה' אובן אלכסנדר מערסום נ"י החושי
ורוב אושר וזכרה וכו' טובה לו וכל אשר אהו!
האננם כי זה כמה אשר הניעני בכתבו המרפס והנהנה
עם פסה הנידוה שהסכ"ע אשר היו סוכה שם ואח"כ סכתבו
זה הנולד ולא השיבויר עד היום, כי אחרי אשר מוב הכלי
אינו לנגד עיני לכן לא אוכל לחנה דעה, אם מסתרי היו
אנכי כי אבא לתורה בענין זה, האם אלכן ישראל היו
מנאני מרבנים הנורמים אשר להם נאה להם ישראל אחת
דעה, אבן השיבויה אל לבני אחרי כי כד"ש זה פסחים
אשר דרש פאהי את דעה' תקלטה, לא נכון בכלי להשיב
מצי הכבוד, כאמה קשה מאד להניר כזה, כל ענין המציצה

אינו מעכב בעצם הסילה, רק היא משום סכנתא, ואם התברר
הכרז אשר ע"י הכלי נ"כ הוסר הסכנה או כלא ספק כי
יותר נכון למצוק על ידי הכלי שאין בו משום חשש סכלות
הנה של הסתק, ואף כי בסכנתא לא אוליין בזה דוכא כפי"ס
סעשה ששמו מ' ולא סתו והעשירי שחנה ומת, אבל החס
אין החשקה ששמו סכררין שאין כאן ארס הנחש, שאם היה
הענין שסכחית הנחש יש סכנה בכל מפה הנחש, שחנה,
או שפד' הנה יכלים לאמר אחרי ששמו חשקה ולא נוזקו
היה זה מופת שהנחש לא הנה שהרי כסום נלחם אנו
מרכבים שלא דאינו ששהה סבה הנחש, אכן גם אם דאי
שחה הנחש אינו מוק דק, אם יודמן להשמה סעס הארס
שהחל הנחש א"כ מוכן שאין ראה סאחם ששמו ולא נוזקו
שהם לא שמו הארס ועדיין הארס נשאר בכלי, לכן לא
ישחה העשירי, אבל בכלי המציצה אם דאינו כי הניקוט
רבים סעצו אותם בכלי ולא להם שום סכנה סוכן שהכלי
ססר הסכנה בס' המציצה בפה ואם נהחוק על ידי כסח
חינקות איחפוד הכלי, וסלכר זה ידוע שנשחנה הסכנו וכסו
בדחצות הקסן אחי, הסילה, ועוד כמה דברים כידוע עד
שנם כדאדעונו סקלין הרכה כספיה חוין סוצנין רק סעס
ומשויס אספליה וסו קארבאד ובכחה.

ושספתי, אשר באיוה סקופות אין סוצנין כלל כ"א
בהתכלות, אך בעצמו לא דאיהו, וכוונתו שכבר נשאל ע"י
הגאון סאוד הנולה סרן ר' יצחק אליהן אכרקי קאונא סורב
הגאון הנחש ר' דפאל שפסון הדיס ספסר"ס וזה"ש לקלא,
ובאמה לסותר למפלל כזה אם החש סקיד גם הרפאים
יכסיו שאין כזה סכנה, מה לנו עוד, דקכל נא באהבה
וברצון הסוכוה הקצרה.

העידר כעציר הליס עבר לעכור ה'

יירוהד הלוי ליפס"ץ חכ"ק היל,

(סמכר ספר, יורד סאונת' הורסס זה לא וסן ככיר)

כבוד הרב החכם המפורסם בהו"י כ"ש מר

אלכסנדר מערסום נ"י ובאליש וברכה מאלהי המערכה
אחרס"ה כסספס להשכות מכתבו, הסל בא אלי ככתב
ארוך סהרה"ג כוה' דובער אכראסאורוס נ"י רב לקרס
סוכאלק בניארק, וכו' בארבעס סאונת סהרהנה סהירנה,
וכו' גם סענין המציצה, והשיבויה עד כלס, ואפסם כי
בהסאפך סנה רביעיה מ' ס"ח כתבהי שאין ידיר להכריע
לנגד דברי התיקוני וזהו שהקביר בפה, ועוד שהסרס"ס
בפ"ב סחל' מילה כ' שפוען עד שיצא דהס סקופות
הרחוקים, ולא נסמא סקור לה, אלא רכיון רבשבה (דף ק"ו)
דסטה דכתיב וביום הסביני יסול אפילו שבה, סוכה
דסקלקל כדסרה היוב, וזהו ליערו חובל בססם ספרק
ההולרר דהרס א"כ בעי' כנורונה דוק, ואז אי לאו קרא
היו סחיכ, לכך צריך שיפוען דהס בבקוסת הרחוקים,
לדחיו שעור כנורונה, דאו לימא סכנה, ולהכי הני בספסין
סריחיוין את הסילה, שברחיה החסין נפחחין נקבי ספאורס
עד דהס ססקופות הרחוקים, אך שברכות הוסן ראינו כי אין